

DÖRMÖGŐ DÖMÖTÖR

1985. JÚLIUS

ÁRA: 7,50 Ft

Barlang-posta

Kedves Gyerekek!

Biztosan örültök a jó időnek, mint Kati versében a madarak:

Süt a nap, süt a nap,
fürödnek a madarak.
Esznek búzát, esznek magot,
a patakból isznak nagyot.
Tollászkodnak, röpködnek,
örülnek a napfénynek.

TEMESVÁRI KATALIN, 8 éves, siklósi olvasónk verse

Mi is élvezzük a napfényt, strandra is járunk. Nemrég a Balaton partján napoztunk, ahol ezzel a két kisfiúval találkoztunk:

HORVÁTH ZOLTÁN felvétele

Nemcsak azért figyeltünk fel rájuk, mert ikrek és hasonlítanak egymásra, hanem azért is, mert Bertalan és Márton a nevük, vagyis: Berci és Marci, akárcsak a mi bocsainké! Micsoda véletlen! — gondoltuk. De amikor beszélgetni kezdtünk az ikrekkel, kiderült, hogy mégsem az. Testvérbátyjuk, Ricsi, kisgyerek korától olvassa Dörmögőék kalandjait. Megszerette a bocsokat. Amikor megtudta, hogy egyszerre két kisöccse született, felkiáltott: „Legyen a nevük Berci és Marci!"

BAJÁN MÓNIKA, 5 éves, soproni olvasónk rajza

Szép nyarat, kellemes pancsolást, homokozást kívánunk névrokonainknak és mindnyájatoknak:

Dörmögőék

Májusi számunk *Gyermeknapi találkozó* című rejtvényének helyes megfejtése: *toll, csizma, edény, virág, teve.*

Jutalmat nyertek: *Bakos Tamás*, Székesfehérvár — *Baksa Ildikó*, Zalalövő — *Börcsök István*, Derecske — *Cser Zoltán*, Győrszemere — *Csikós Dániel*, Gyula — *Dvorszki Csaba, Németh Bence*, Miskolc — *Gál István*, Kazincbarcika — *Gáspár Sándor*, Oroszlány — *Hörl Tamás Gyuri, Molnár Bence, Regecz Dóra, Szabó Laci, Tarjáni Tímea*, Budapest — *Kovács Márta*, Hódmezővásárhely — *Kövér Hédi*, Szombathely — *Kucskár Ildikó, Szilasi Zsanett*, Monostorpályi — *Márkus Ágnes*, Fűzfőgyártelep — *Pető Zsolt*, Marcali — *Puskás Tamás*, Pátka — *Rutkai Edit*, Salgótarján — *Sidó Klaudia*, Ajka — *Szabó Katalin*, Hajdúböszörmény — *Szabó Szilvia*, Kaposvár — *Szentesi Norbert*, Debrecen — *Tábori Tímea*, Dunabogdány — *Tolvaj Sándorka*, Kunmadaras — *Vincze Tamás*, Zalaegerszeg — *Virág Adrienn*, Vasvár.

MEGSÚGJUK, hogy következő számunk teli lesz „madárcsiviteléssel". Megtudhatjátok, hogyan menekül meg kalitkájából a rabságba került mátyásmadár, hogyan tréfálják meg a récék a rókát, hogyan talál otthonra egy kék papagáj, és hogy milyen titka van Rikinek, a fehér papagájnak. A rejtvények megfejtéséhez ugyancsak szükség lesz egy kis madárismeretre.

MADÁR ESZTER rajzai

JÚLIUS

GAZDAG ERZSI

Béka-dal

*A sárvári tóban — kum,
lakik egy nagy béka — kum,
Varas feje akkora,
mint a molnár asztala.
— Kuma — kuma — kum!*

*Hej, te molnár, mit csinálsz? — kum.
A garatnál mire vársz? — kum.
Nem őrlöd meg a búzám,
hagyma lesz a vacsorám.
— Kuma — kuma — kum!*

*Megőrölném a búzád — kum.
De nem forog a lapát — kum.
Varas béka akkora,
a vizet is elfogja.
— Kuma — kuma — kum!*

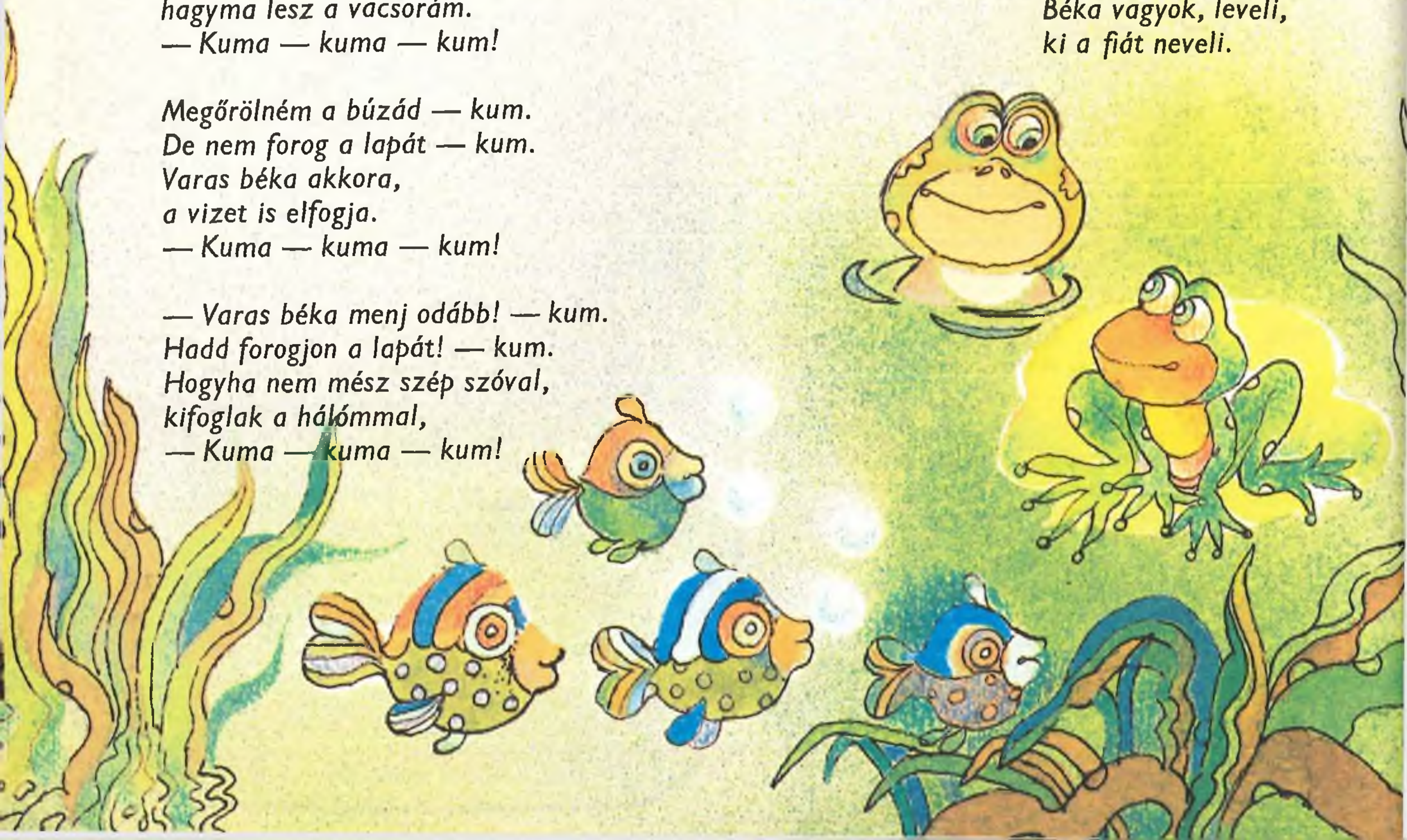
*— Varas béka menj odább! — kum.
Hadd forogjon a lapát! — kum.
Hogyha nem mész szép szóval,
kifoglak a hálómmal,
— Kuma — kuma — kum!*

NEMES NAGY ÁGNES

Szorgalom

*Mi kopog?
Mi kopog?
— Harkály vagyok, kopogok.
Nem is tudom, mióta
vár rám ez a diófa.*

*Mi ragyog?
Mi ragyog?
— Hát nem tudod, ki vagyok?
Béka vagyok, leveli,
ki a fiát neveli.*

ZELK ZOLTÁN

Hová szaladsz, vízipók?

— Hová szaladsz, vízipók?
— Keresem a békát!
— Mért nem húzol kiscipőt?
— Gyorsabb így mezétláb!

— Miért futsz ily sebesen?
— Én leszek a násznagy:
ma tartják a lagziját
a békakirálynak . . .

— Hol lesz a lakodalom?
— A királyi házban:
sásból, nádból épített
tavi palotában . . .

— Hát a menyasszony ki lesz,
békakirály párja?
— Hetedhét mocsárnak a
legszebb békalánya . . .

SOMORJAI ÉVA rajza

NAGY KATALIN

KETTŐNK TITKA

Mászó-művész

Apukám egyszercsak kivett a hempergőből és a földre tett. Elkerítette a szoba sarkát két rácsos ajtóval. Kívül maradt minden bútor. Belül semmi, csak a játékaim, meg én. Ott mászkáltam naphosszat, körbe-körbe négykézláb. Ha elfáradtam, lehasaltam, és kapirgáltam a padlószőnyeget. Aztán megint másztam egy kört, és még egyet. Csak esténként jártam vissza a kiságyba aludni. Igazán nagy örömet szerzett nekem apukám ezzel a szobasarokkal!

Én is nagy örömet szereztem neki. Mert mindjárt másnap megtanultam, hogy lehet kipiszkálni a kerítés tolózárát. Kipiszkáltam, kinyitottam. És máris kinn voltam a nagyszobában. Gyorsan továbbmásztam, hogy megkeressem az anyukámat. Hallottam a hangját, a nagymamával beszélgetett valahol.

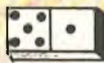
Több ajtó már nem volt az utamban, csak egy függöny alatt kellett átmásznom. Sikerült. Már csak három lépcső lefelé, nem számít! És megérkeztem a konyhába négykézláb. Nagymamám nagyot sikított, amikor meglátott. Anyukám azt mondta, gratulál. De csak később mondta ezt, előbb ő is sikított. Akkor, amikor a lépcsőkön másztam le, fejjel előre.

Este elmesélte apukámnak, hogy milyen ügyesen mászom én. Apukám azt mondta, jobb szeretné, ha két lábon járnék inkább. Anyukám azt mondta, ez a nagyobb művészet. Fogadjunk, hogy apukám nem tud úgy lemászni a lépcsőn, mint én, fejjel előre. Fogadtak. Megpróbálta. És tényleg nem tudott.

Aztán vacsoráztunk. Anyukám a tányéromra rakta a vajaskenyér falatkákat, és pohárba öntötte a kakaót. Úgy ittam én a pohárból, hogy egy csepp se csurgott mellé. És megettem a falatkákat egyenként, még a morzsát is. Nézhették, hogy mit tudok! Amikor minden elfogyott, a fejemre tettem a kistányért.

KOLTAI ÉVA

Ajándékom születésnapomra

Az első születésnapomon eljött hozzánk mindenki. Az egyik nagymamám és a másik nagymamám, az egyik nagypapám és a másik nagypapám. Meg dédike. És Gizi néni a szomszédból. Ő mindig akkor jön mihozzánk, amikor anyukám elmegy valahova. Most szerencsére nem ment el. Hanem felültetett az íróasztalra. És apukámmal együtt kitolták a szobából az asztalt, hogy beférjenek a vendégek.

Mikor szépen elhelyezkedtek, akkor anyukám beengedett a szobába engem is. Éppen megtanultam járni. Majd csodálkoznak a felnőttek, ha beszaladok! De én csak kettőt szaladtam, aztán inkább másztam, úgy mégis gyorsabb. Siettem a vendégekhez. Mindenkinél ajándék volt. Legjobban a nagymamám cipőjének örültem. Nem nekem hozta, hanem ő viselte újabban. Fűzős cipő volt, sokfűzős. Azt fűzögettem egész délután az asztal alatt. Az asztalon a születésnapi torta volt. A vendégek ették. Én nem kértem, csak a gyertyát. Egyik nagymamám nem akarta odaadni. És a másik se. De anyukám azt mondta, én tudom, hogy nem szabad a számba venni, és odaadta.

Apukám az ajtó mellé állított, és egy kis vonalat rajzolt a fejem fölé a fára. Már sok kis vonal volt ott, eddig nem is vettem észre. A vendégek dicsérték a vonalakat, azt mondták, hogy megnőtt ez a gyerek!

Azután kinyitották a televíziót. Mindenki a mesét nézte a kedvemért. Észre se vették, hogy visszamásztam a sarokba. Megnéztem az ajándékot, amit a születésnapomra kaptam. Legjobban a gyertya tetszett. Tudtam, hogy nem szabad a számba venni. Hanem inkább a falra rajzoltam a gyertyával. Sok kis televíziót rajzoltam. És mindegyikbe egy macit. Örülhetnek a felnőttek: mindenkinek jut egy rajz.

KI KOPOG?

Most azt mesélem el,
amikor
a szőnyegóvodások és én
találkoztunk az idegen kutyával.
— Szegény!
— Milyen szomorú!
— Nem is nagy!
— Én nem félek!
— Én meg merem simogatni! —
lelkendeznek a gyerekek.
Meghallotta ezt
az öreg utcasöprő:
— Simogatni nem szabad!
Veszélyes!
— Miért, Lajos bácsi?
— Mert nem ismeri magukat,
s még maguk sem őt!
Ki tudja, milyen a természete?.
Idegen kutyában
több a huncutság, mint a bolha!

— Én nekiadom a kiflimet,
hogy ismerősök legyünk!
— Én a sajtomat!
— Én hozok neki vizet!
Hipp-hopp! — a gyerekek máris
terülj-terülj asztalkává varázsolták
a szőnyegóvoda udvarát.
Az idegen kutya
megevett-megivott mindent,
majd leült, s bánatosan bámult,
amíg mi kezet mostunk.

— Tudom, mi hiányzik ennek —
bólogatott Lajos bácsi —
a gazdája!
— Keressük meg! — ugrottak
kalandra éhesen a gyerekek.
— Csöngessünk be minden ajtón!

Így történt,
hogy ezen a délelőttön
sorbajártuk a házakat:
becsöngettünk
Kovácsékhoz, Takácsékhoz,
Kissékhez, Nagyékhoz,
Horvátékhoz, Balogékhoz,
Molnárékhoz, Szabóékhoz,
Péterékhez, Pálékhoz,
Feketéékhez, Fehérékhez,
Melegékhez, Hidegékhez.

A jó csengőt
— özvegy Pántos Józsefné,
Kató néniét —
végül Lajos bácsi nyomta meg,
a szomszéd utcában.

Kató néni akkor már
napok óta az ágyat nyomta,
és sem a kutyáról, sem magáról
nem tudott gondoskodni.
Lajos bácsi orvost hívott,
a szomszédok pedig vállalták
a beteg ápolását.
Pajtit
— mert így hívják
az idegen kutyát —
diadalmenetben kísértük haza,
s mi gondoztuk,
etettük, sétáltattuk.
Lajos bácsi is
gyakran beállított
egy-egy levescsonttal, tyúklábbal,
szalonnabőrrel, kolbászhéjjal.
Mire Kató néni meggyógyult,
barátok lettünk valahányan.
Azóta gyakran sétálunk együtt,
a szomszédok mulatságára:
elől feszít Pajti,
őt követi Kató néni,
utána sorjázunk mi,
s leghátul ballag
Lajos bácsi, a söprűjével.
Láttatok-e díszesebb menetet?

Írta és rajzolta:
DÖBRENTEY ILDIKÓ

HORGAS BÉLA

Sétikáló és ELEMÓZSIÁS

A hegyoldal, ahol Sétikáló meg nem unná a sétikálást soha, ezen a nyáron új barátot is adott a mi kis tündérünknek. A hegyoldal adta? Vagy a véletlen hozta? Sétikáló kereste? Akármi volt is az oka, a barátság meglett — méghozzá az első találkozáson. Sétikáló és Elemózsiás gyorsan megértették és megszerették egymást. Elmondom, hogyan történt.

Mint minden barátság, ez is egy találkozással kezdődött. Volt ott a hegyoldalon egy kanyargós, keskeny út, amit nem ismert más, csak Sétikáló...vagyis hát...Sétikáló azt gondolta, hogy ez a keskeny út az ő titka, és éppen ezért, szinte földbe gyökerezett a lába, mikor az egyik fordulóban szembe találkozott egy bársonyos tekintetű, göndör hajú manóval, akinek csupa zseb volt a ruhája és egy hatalmas körtét rágcsált elmerülten. Sétikáló annyira meglepődött, hogy ernyőjét is elfeledte megpörgetni, a kulcsait pedig megzörgetni. Tágra nyitotta a szemét és csak ennyit mondott:

— Egyik fülem sós, a másik paprikás, ez meg hogy lehet? Mit keresel te az én ösvényemen?

— Tréfálsz velem? — válaszolt a kérdésre kérdéssel a sok zsebű ruhában pompázó manó.

KOLTAI ÉVA raj[z]

— Nahát! — kiáltotta Sétikáló kicsit mérgesen, mert egyáltalán nem tréfált, és most már megcsörgette a kulcsait. — Remélem, nem akarod azt mondani, hogy az én ösvényem, a te ösvényed?

— A te ösvényed? Az én ösvényem? Milyen beszéd ez?... Szerintem az ösvény, az ösvény. Azé, aki rajta jár éppen...

— De ezt az ösvényt csak én ismertem eddig! — kiáltott Sétikáló. Aztán a nevető manóra nézett, és elakadt a szava, mert látta, hogy ha nem akar mindenáron civakodni, ebből barátság lesz. — Lehet, hogy te már jártál itt régebben is? — folytatta csendesebben. — Ki vagy és mi dolgod erre? Az én nevem Sétikáló, és tündér vagyok: kulcsos és ernyős.

— Látom — mondta a manó. — Én pedig Elemózsiás vagyok, az éhes vándorok élelmezője. A zsebeimben mindig akad egy-egy jó falat az éhezőnek, és úgy ismerem ezt a hegyoldalt, mint a tenyeremet.

Sétikáló nézte a manó gödrös arcát és tömött zsebeit, aztán ezt kérdezte:

— Csak az éhezőket vendégeled meg? Ilyen szigorú vagy, kedves Elemózsiás?

— Ugyan! — intett a manó. — Én mindenkit megkínálok, akivel találkozom.

A tündéreket is? — kérdezte Sétikáló megpördítve ernyőjét, és ennek persze Elemózsiás akkor sem tudott volna ellenállni, ha akar. De miért is akart volna?

— A tündéreknek — szólt nagyon komolyan — külön csemegét tartogatok a mellényem legbelső zsebében. Tavalyi birsalma sajtot például. Szereted?

Sétikáló szerette, s így történt, hogy amikor almasajtot szopogatva elindultak az ösvényen, már meg is volt a barátság. Azóta is megvan: napról napra öregebb — és erősebb.

VIDOR MIKLÓS

Szalonnapirítás

Szedd a rőzsét halomba,
halomba,
úgy sül meg a szalonna,
szalonna!
Hagymát is tűzz a nyársra,
a nyársra,
kenyeret fogj alája,
alája!

Pattog a tűz, ficánkol,
ficánkol,
szalonna sül parázson,
parázson!
El is csöppen a zsírja,
a zsírja,
a kenyeret pirítja,
pirítja!

Illata száll a szélben,
a szélben,
hűl a parázs sötéten,
sötéten.
Csak vigyázz, hogy a füstje,
a füstje
a szemünket ne csípje,
ne csípje!

SZÁVAY EDIT rajzai

KOPRÉ JÓZSEF

Mese a repülő ürgéről

Volt egyszer egy szürke, fürge
hosszú bajszú öreg ürge.
Hogyha sárkupacot látott,
előbb megállt, száját tátott.
Aztán az a szürke, fürge
hosszú bajszú öreg ürge
nadrágszárát jól feltűrte,
sárkupacot — átrepülte.
Letűrte a nadrágszárát,
becsukta a tátott száját,
hosszú bajszát megtörülte,
pihenni, a fűbe ült le.
Nézzétek csak! Ez volt az a
hosszú bajszú, szürke, fürge,
nem is olyan öreg ürge,
aki azt a sárkupacot,
mint egy madár — átrepülte.

KÁNTOR ZSUZSA

Fülöp nem olyan

A zömök Tarpéterpál a folyóparton sétált, a külvárosban, ahol hajók horgonyoznak a kikötőben, karcsú uszályokra óriás daruk halmozzák a kavicsos homokot. A Háromlábú hol mögötte kocogott, hol elébe került, hol meg egészen eltűnt.

Ha jössz-jössz, ha nem jössz-maradsz, kedves Fülöp, gondolja magában a zömök — elvégre szabad macska vagy —, azzal befordult egy kiskocsmába, hogy egy-egy pofa sörrel felüdítse magát. Ugyanis meleg délután volt. Gyönyörű nyárutó.

Ahogy ott áll a söntés előtt, egyszercsak mellé csapódik valaki csíkos trikóban:

— Megismer-e még, tisztelt uram?

Elsőre ő ugyan nem, de másodjára a furcsa hangjáról felismerte a köpönyegest.

— A köpenyegemet meg a cilindert — azt mondja — csak kimenőre, meg az előadásokon viselem. Minden héten két este adunk műsort. Itt a közelben a cirkuszsátram, benne a társulatom: lord Trafalgár, Izolabella, Serri őrnagy, Leila hercegnő, Szombréró lovag.

Felsorolta mind a kilenc nevet.

— Elképesztő a műsorunk. Lélegzetelállító! Ha azt mondom: „Nyauuu, szörnyen fáááázunk..." — egy kupacban vacog mind. Ha azt mondom: „Nyau, nagy a mi bááááanatunk!" — zokogva miákolnak. De ha fordítok a szövegen: „Egy nap az életem, ihaj-csuhaj-mihaj" — fergeteges, víg táncra perdül az egész társulat. Trafalgár óriási, a perzsa hercegnő csodaszép! Örülnék, ha megtisztelne látogatásával. Ha megtekintené munkatársaimat.

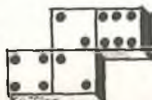
Kimutatott az ajtón:

— Ott ni, a nagy szemetesautó mögött áll a sátrunk; látja?

Nemcsak látta, de hallotta is. Egetverő nagy nyávogással éppen akkor zúdult ki egy kupacban a sátorból a társulat; tépték-marták egymást, csak úgy repkedtek körülöttük a szőrcsomók.

— Ó, jaj — nyögött fel a gazdájuk —, ez megy mindig, ha kiteszem a lábamat. Mert féltékenyek egymásra a művészeim... Na, majd mindjárt rendet csinálok ott!

Hanem abban a szempillantásban rend lett nélküle is. Valaki közéjük szökkent. Rá a kupacra. Széjjelzavarta. Rendet csinált.

A Háromlábú.

Kilenc macska ül körben a fenekén. Ő meg a középen áll. Végighordja rajtuk sárga tekintetét. Azok csak néznek fel rá: ez kicsoda?

— A Szibériai! Cármacska — rebegi a köpönyeges, aki most csíkos trikóban van —, cár volt az őse a macskák között. Nem mindennapi. Csodálatos. Mennyire kellene nekem!

— Hát most itt van — mondja Tarpéterpál száraz hangon —, és ha ő akarja, akkor itt is marad.

— Á nem, ez nem, ez nem olyan — csóválta a fejét a kis ember szomorúan. — Lehet, hogy ide-ide látogat majd, bekukkant hozzánk, de aztán itthagyja a társulatot, és lohol haza, beugrik a konyhaablakon. Hogy miért? Mert odaragaszkodik; szereti magát, tisztelt uram.

— Miket összehord itt... honnan veszi? — és Tarpéterpál nyakig vörösödik.

— Tudom!

— Honnan tudja?

— Onnan, hogy macskaszakértő vagyok!

És kihúzta magát. Csak nyúlt-nyúlt, megnyúlt akkorára, mint egy — emelődaru.

Daruk mentén, hajók — uszályok mentén indul Tarpéterpál visszafelé a folyóparton. Szép lassan sétál. Nem sietős neki; ki várja? Senkise, meglehet. Mostantól senki. Már mögötte a naplemente, már előtte sorjáznak fel az égre a csillagok.

Öreg este lett, mire hazaért. Éjszaka.

A háromlábú akkor már ott hevert a szobában a kis szőnyegen a komód előtt. Egy kicsit eletyepetyézett velük, aztán otthagyta a társaságot; a kiváló Trafalgárt, meg a fekete-fehér Leilát, a perzsa hercegnőt, a gyönyörűt. Ahogy Tarpéterpál villanyt gyújt, álmosan ráhunyorít, és az van a sárga szemében:

— Ej-ej, hol csavarogtál olyan sokáig? Ilyenkor kell hazajönni? Micsoda szokások ezek!?

Azzal vissza-behunyja a szemét, és alszik nyugodtan tovább.

STUIBER ZSUZSA rajzai

Melyik áll ugyanannyi részből?

Számold meg, hány részből áll a felső sor mellé rajzolt virág! Keresd meg a sorban a párját, amely *ugyanannyi részből* áll! Ha megtaláltad, rajzold le! Ugyanígy folytasd a játékot a madárral és a házzal is! Küldj el legalább egy rajzot Dörmögőnek!

Nahát! Mekkorát változott!

Hogy mi változott meg, és mi lett belőle, azt neked kell kitalálnod! Ez is párkereső játék. Kösd össze a párokat nyíllal! A nyíl a változás irányába mutasson! Meséld el, mi történt közben!

KOLTAI ÉVA rajzai

KERÉKGYÁRTÓ JÁNOS

Találós kérdés

Két kis szarván
ül a szeme
van egy háza
nincs egyebe

lenne lába
gyorsan futna
— nevét mondja
aki tudja!?

(Csiga)

A furfangos kecske

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy kecske. Ez a kecske találkozott a farkassal. A farkas azt mondta neki:

— Megeszlek! Borzasztóan éhes vagyok.

— Ne egyél meg farkas koma — könyörgött a kecske —, inkább elhozom neked a három fiamat. Úgyis nagyon rosszak.

— De be ne csapj, mert baj lesz! — mondta a farkas.

Hazament a kecske. A három gidának egy-egy kukoricacsutkát tett a szájába, és rájuk parancsolt, hogy így jöjjenek a farkas elé. Odaértek a farkashoz. Az nagy morogva mondta:

— Na, vezesd elő a fiaidat!

Előjött erre a három gida.

— Mit esznek ezek a gidák? — kérdi ijedten a farkas.

— Hagyd el farkas koma! — így az öreg kecske. — Olyan rosszak ezek, hogy a múlt nap is három ilyen farkast fölfaltak, mint te vagy. Még a csontjukon rágódnak.

A farkasnak se kellett több. Úgy beszaladt a sűrűbe, hogy azóta nem is látták. A kecskemama pedig boldogan ment haza három kicsinyével.

BECK ZOLTÁN gyűjtése

RÁKOSY ANIKÓ rajza

GYÁRFÁS ENDRE

DÖRMÖGŐÉK ÉS A KESZEG

A vízparttól öt lépésre
játszanak a Dörmi-bocsok.
Homokvárat építenek.
A mancsukban lapát forog.
— Tündökletes lesz a várunk! —
rikkant Berci. — Meg nem állunk,
amíg nem kész három bástya.

Marci a várárkot ássa,
Bori pedig
vizet merít;
két vödrében hozza nyomban.
— Nem tudjátok? Víz is folyik
a valódi várárkokban!

Vödréből a vízzel együtt
kicsusszan egy apró keszeg,
ijedtében fickándozik,
s a homokvár körül kereng.
Kapdosnak a mackómancsok...
Nem kapják el a virgoncot.
Berci kiált: — Hadd maradjon!
Királylánynak épp jó lenne.

Miféle vár a mi várunk,
ha királylány sincsen benne?!

Borika szól: — Hű, de gyorsan
apad a víz az árokban!
Vödrömmel, ha újra hozok,
beissza a szomjas homok.
Márpedig víz kell a halnak,
máskülönben megfulladhat.

F. GYÖRFFY ANNA rajzai

— Nekem támadt egy ötletem —
dörmög Marci.
— Halljuk hát!
— Az ároktól a patakig
áshatnánk egy csatornát.

Meg is ássák. A halacska
visszaúszik a patakba.
— Jobb neki ott — mondja Borka —,
hisz a *víz* a halak vára.
Nagyra nőjön,
soká éljen
Keszegország királylánya!

HAHOLDI HEDVIG ÉS A KANIZSAI PASA TÖRTÉNETE

Feljegyezte és rajzolta: KOVÁCS ORSOLYA, 8 éves, százhalombattai olvasónk

Hahóton nyaralok a nagyszüleimnél. Sokat sétálunk testvéremmel és szüleimmel a zalai dombok között. Egyik sétánkon nagyon finom illatra figyeltünk fel.

— Biztosan nyílnak a damaszkuszi rózsák! — mondta édesanyám, és elmesélte a különleges rózsák történetét.

Réges régen — így mesélték az öregek —, a mohácsi vészt követő években Hahót — sok más faluval együtt — török uralom alá került. Akkoriban állt itt egy vár, amelyet Sárkányszigetnek neveztek, de nem sárkányok lakták, hanem két fiatal várkisasszony: Haholdi Zsuzsanna és Haholdi Hedvig. Testvérek voltak.

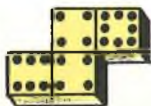
A tündöklő szépségű, szelíd Hedvig, akiről ez a történet szól, gyakran sétálgatott a dombok között. Szerette ezt a vidéket. Egyik sétája közben találkozott az éppen arra lovagló kanizsai pasával. Megtetszett a pasának a tündérszép leány; feleségül kérte.

A lány nem mert kosarat adni a környék rettegett urának, de feleségül menni sem akart hozzá. Nem állhatta szülőföldje leigázóit. Rápillantott a pasa kaftánján pompázó, illatos, ismeretlen virágra, és így válaszolt a leánykérő szavakra:

— Akkor leszek a felesége, hatalmas úr, ha ennek az útnak mindkét oldalán ilyen virágok nyílnak — mutatott a virágra —, és elárasztják illatukkal a környéket.

A pasa nyomban futárokat küldött Damaszkuszba, és a rózsatövek hamarosan megérkeztek. Úgy mondják, Hedvig ezután mind szomo-

rúbban sétálgatott a vidéken, és figyelte, hogyan növekednek a rózsák.

Ahogy a virágok bimbóztak, úgy hervadt napról napra Hedvig szépsége, egészsége. Mire kinyíltak a rózsák, a leány elköltözött az élők sorából.

Kedves sétaútjára, találkozásuk helyére temettette őt a kanizsai pasa, és beültette sírját rózsatövekkel.

Sajnos Hedvig lakóhelyéből, a Sárkány-szigeti várból semmi se maradt; csupán egy kicsinyke domb emlékeztet rá.

A hegyi úton azonban még pompázik néhány rózsatő, amelynek illata belengi a tájat. Erősek, ragaszkodnak a helyükhöz, nem könnyű leszedni őket, bár nincs tövisük. Ha az arra járó nagy nehezen szakít közülük, nem sok öröme telik benne, mert már a kezében hervadni kezd a virág. Ez a gyors hervadás a szép Haholdi Hedviget juttatja az idevalósiak eszébe.

A történethez tartozik még, hogy a levágott damaszkuszi rózsák vízben sem térnek magukhoz, csak lepréselve lehet megőrizni őket. Sokkal többet ér azonban az illatos, élő rózsában gyönyörködni, kedvelt, régi helyén, a zalai dombok között, Haholdi Hedvig sétaútján.

FAZEKAS LÁSZLÓ

A rózsa

A rózsa, rózsa fénylik estelig,
és illatával a kert megtelik.
Ha szárnyra kap az éjszaka,
emlékké lesz a rózsa illata.

EMLÉKEZTETŐ

szülőknek, nagyszülőknek

Folyóiratunk oldalszámozásának alapszíne (a dominóké) mindig azt mutatja, hogy milyen korú gyermekeknek ajánljuk írásainkat.

- Piros alapszín: 3—4 éveseknek;
- kék alapszín: 5—6 éveseknek;
- sárga alapszín: első osztályosoknak;
- fehér alap: mindenkinek.

A szerkesztőség belső munkatársai:
Kun Magda olvasószerkesztő,
Kovács Endre képszerkesztő,
Madár Eszter levelező.

XXIX. ÉVF. 7. SZÁM

Dörmögő Dömötör, a Magyar Úttörők Szövetségének gyermeklapja. Megjelenik havonta. Főszerkesztő: Kelemen Sándor. Kiadja az Ifjúsági Lap- és Könyvkiadó V. Felelős kiadó: dr. Petrus György. Szerkesztőség: Budapest XI., Orlay u. 4. Levélcím: Dörmögő Dömötör szerkesztősége, Budapest, Pf. 112, 1502. Telefon: 668-457. Kiadóhivatal: Budapest VI., Révay u. 16. 1374 Telefon: 116-660.
Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a hírlapkézbesítő postahivataloknál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (KHI 1900 Budapest V., József nádor tér 1.) közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI-215-96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj negyedévre 22,50, félévre 45,—, egész évre 90,— Ft.
85.0527 — Kossuth Nyomda, Budapest. Felelős vezető: Bede István vezérigazgató.
A beküldött kéziratokat nem őrizzük meg, és nem küldjük vissza.

Index: 25.193
HU-ISSN 0230—1032

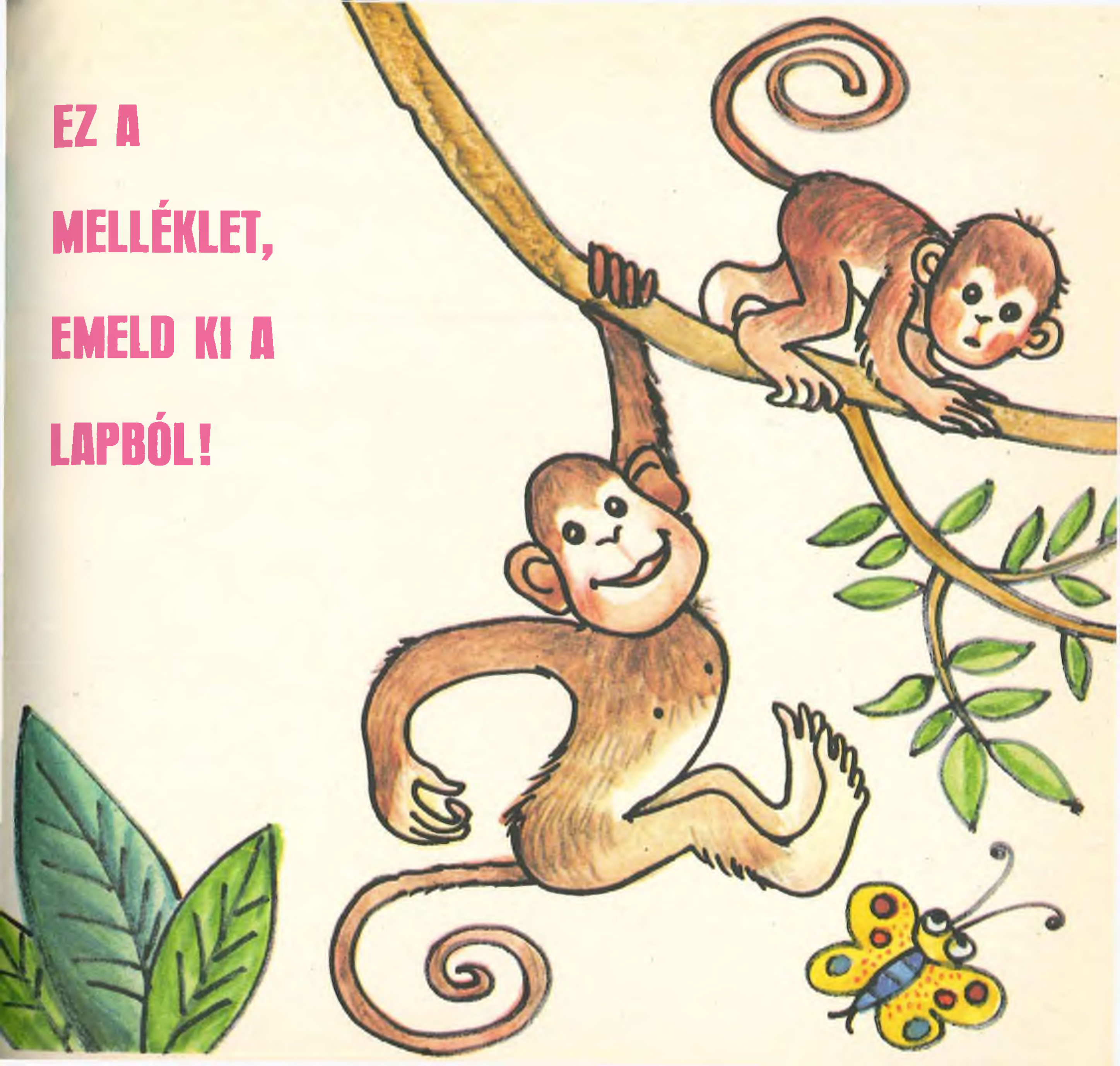
Teri, Feri és a lótücsök

MADÁR ESZTER rajzai

EZ A
MELLÉKLET,
EMELD KI A
LAPBÓL!

MAMAGOL

... A sas — *suhog.*
A fecske — *rebben.*
Róka — *lopódzik.*
Barlangi medve — *barangol.*
A gyalogos — *gyalogol.*
A kutya — *kutyagol.*
A lovas — *lovagol.*
S a borneói bunder-bébi
az anyja hátán — *mamagol.*

Részlet TAMKÓ SIRATÓ KÁROLY verséből.

Minden kismajom *mamagol*, bármilyen fajta majom legyen is. Előfordul, hogy egyszerre ketten is vannak a kicsinyek, mint itt a képen; akkor ketten *mamagolnak*. Azt is mondhatnánk persze, hogy csimpaszkodnak, kapaszkodnak, de a *mamagolás* mégiscsak mulatságosabb... Nem?

Vágd körül az anyamajmot, az egyik kicsinyével együtt, aztán vágd be a farkát csigavonalban! Kérj meg egy felnőttet vagy nagyobb testvért, hogy vágja körül a másik kismajmot is, és tedd az anyja hátára!

Van az anyamajom fején egy fehér pont. Fűzz át rajta zsineget: így fel is függesztheted a képet. Ha alulról meleg éri, forog.

